

Danmark, ikke slaar til overfor den Opgave, der findes nede hos os. Kendsgerningen er jo denne, at det Problem, man nu i $\frac{1}{2}$ Time har diskuteret, nemlig at skaffe Jord, lader sig ikke løse saa let noget Steds i Landet som nede hos os, men paa den anden Side er det ogsaa en Kendsgerning, at der hos os mangler Folk til at overtage denne Jord. Vi har faaet ophævet Stavnbaandet for 100 Aar siden godt og vel, men Hjemstavnbaandet synes at være saa stærkt, at det ikke lader sig gøre at faa Folk derned fra andre Dele af Landet til at overtage den Jord, der staar til Raadighed. Derfor maa man, naar Spørgsmaalet skal løses, ind paa andre Baner end dem, ad hvilke vi i Øjeblikket vandrer, og derfor er det, jeg ønsker at henstille til den højtærede Landbrugsminister, om man ikke fra Regeringens Side kan tage dette Spørgsmaal under Overvejelse i Sommer og saa til Efteraaret — det kan naturligvis ikke lade sig gøre nu i Foraaret — komme med Forslag, saaledes at Spørgsmaalet kan blive løst paa en forsvaerlig Maade, ikke mindst under Hensyn til det Udstykningsproblem, der gør sig gældende for hele Landet.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg vil gerne i Anledning af de Bemærkninger, der blev gjort af det ærede Medlem Hr. Brorsen overfor nogle Udtalelser, jeg havde gjort forleden Dag om Ændringsforslag Nr. 3, der var fremsat af Partiet Venstre, sige, at naar jeg den Dag ikke var rigtig klar over, hvordan man skulde forstaa dette Ændringsforslag, var det ikke alene, fordi jeg havde læst, at Ændringsforslaget fremtraadte som stillet til § 2, men ogsaa fordi det ærede Medlem selv i sin anbefaling af dette Ændringsforslag, som Rigsdagstidenden udviser, sagde, at han kunde anbefale Ændringsforslag Nr. 3 til § 2. Saa var det da ikke muligt for mig at tænke mig, at det var Bureauet, der havde taget fejl, og at det skulde være et Ændringsforslag til § 4. Men det er rigtigt nok, at Venstre i sin Tid — det har det ærede Medlem oplyst mig om bagefter — har stillet Forslaget som Ændringsforslag Nr. 3 til § 4.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen sagde, at Udstykningsproblemet i Sønderjylland var af meget stor Betydning og af saa stor Betydning, at man ikke kunde anvende de samme Midler til Udstykning af den sønderjydske Jord, som man anvendte heroppe, man maatte finde andre Baner. Jeg vil gerne sige til det ærede

Medlem, at hvis det skal være muligt at opnaa noget i saa Henseende, synes jeg dog, det vil være rimeligt, at det ærede Medlem, der afviser de gamle Veje — som har vist sig at være udmærkede her i det gamle Land, og som vi fra vor Side mener, det vil være det rigtigste at fortsætte ad i Fremtiden, idet vi ikke har kunnet øjne andre Veje til at fremme Udstykningen end dem, vi har paaapeget i de Forslag, vi har stillet —, lader os faa at høre, hvorledes han mener, man kan komme ind paa Baner med Hensyn til Udstykningen, som er mere fremkommelige. Hvis det ærede Medlem i Sommerens Løb kan vise os noget i saa Henseende, skal jeg være villig til at tage under Overvejelse, om der er nogen Mulighed i saa Henseende; men det er dog rimeligt, at det ærede Medlem, som er misfornøjet med de nuværende Udstykningsformer, og som antyder andre Baner, anviser os de Baner, han har tænkt sig, man skal følge.

C. O. Pedersen: Jeg maa tilstaa, at jeg havde ikke ventet, at den højtærede Landbrugsminister lige med det samme havde dokumenteret sin Uformuenhed til at tage et saadant Spørgsmaal op til Overvejelse. Naar man staar overfor en Sag af den Beskaffenhed, hvor Opgaven er at flytte Folk i hundredvis, maaske i tusindvis fra en Del af Landet til en anden, tror jeg dog, den højtærede Minister vil indrømme, det er et Spørgsmaal, som ikke kan løses paa samme Maade, som man løser Udstykningsspørgsmaalet overalt i de danske Amter; hvor man har Folkene paa de Steder, hvor man har Jord. Deri ligger Forskellen mellem Forholdet i Sønderjylland og Forholdet i de øvrige Dele af Landet. Nu skal jeg sige Ministeren, hvordan man løser et saadant Spørgsmaal. Det er der nemlig mange Vidnesbyrd om. Det gør man ved at stille de paagældende Folk særlig gunstigt, give dem en Opmuntringspræmie af en eller anden Art. Det er i den Retning jeg mener, det skal gaa: vi maa stille de Folk gunstigere i Forhold til Husmændene i den øvrige Del af Landet og derved faa dem til at flytte fra Øerne og Jylland ned til de Steder, hvor Jorden findes.

Ordføreren (Olufson): Uden at blande mig i det, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen nu sidst fremsatte, vil jeg sige, at det, han nævnte, er en farlig Vej at komme ind paa, for derigennem vil man skabe en særlig